

Sygn. akt: III AUa 1904/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Naze

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.**

o świadczenie przedemerytalne,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt: VI U 999/12;

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje M. G. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 24 marca 2012 roku.

III AUa 1904/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie ubezpieczonej M. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. z dnia 19 czerwca 2012 roku odmawiającej ubezpieczonej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił w rozpoznawanej sprawie następujący stan faktyczny: M. G., ur. (...), wnioskiem z dnia 23 marca 2012 roku domagała się przyznania świadczenia przedemerytalnego. W okresie poprzedzającym złożenie wniosku odwołująca podlegała ubezpieczeniu w ZUS:

- od 1 września 1975 roku do 21 listopada 1978 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w G.,
- od 30 lipca 1979 roku do 8 października 1980 roku z tytułu zatrudnienia w Robotnicze] Spółdzielni (...) - Ruch” w S.,
- od 9 października 1980 roku do 7 grudnia 1981 roku z tytułu sprawowania opieki nad córką A. urodzoną w dniu (...),
- od 8 grudnia 1981r. do 31 stycznia 1983r. z tytułu sprawowania opieki nad synem E. urodzonym w dniu (...),

- od 1 lutego 1983 roku do 30 listopada 1984 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w G.,
- 10 grudnia 1984 roku do 18 kwietnia 1991 roku z tytułu zatrudnienia w Gminnej spółdzielni (...) w W.,
- od 15 kwietnia 1991r. do 2 września 1991r. z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych,
- od 3 września 1991 roku do 31 sierpnia 2011 roku w Zespole (...) w Ż..

Ostatni stosunek pracy odwołującej- z ZOZ w Ż. - ustał w trybie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników w zw. z art. 30 §1 pkt 1 k.p. Odwołująca od 1 września 2011 roku do chwili obecnej jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ż. jako osoba bezrobotna. Od 9 września 2011 roku pobierała przez okres 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych. W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. W dniu 9 marca 2012 roku otrzymała zaświadczenie potwierdzające sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Decyzją z dnia 19 czerwca 2012r., znak SP5- (...) ZUS odmówił M. G. prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła 35 lata stażu ubezpieczenia, zamiast tego 34 lata, 11 miesięcy i 20 dni. Do wymaganego przepisami stażu ubezpieczenia ZUS nie zaliczył okresu od 19 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1982 roku jako okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, ponieważ w tym czasie sprawowała opiekę nad dzieckiem w wieku do lat 4.

Sąd Okręgowy, podobnie jak organ rentowy, przyjął, że ubezpieczona na wymagane 35 lat okresów składkowych i nieskładkowych udowodniła jedynie 34 lata, 11 miesięcy i 20 dni. Sąd ten nie znalazł podstaw do uwzględnienia do uprawnień ubezpieczonej okresu od 19 stycznia do 31 grudnia 1982 roku, jako okresu uzupełniającego. W ocenie sądu pierwszej instancji zgłoszeni przez nią świadkowie nie potwierdzili pracy ubezpieczonej w gospodarstwie rolnym rodziców w spornym okresie. Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd Okręgowy wywiódł w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że co prawda świadek U. C. (1) wskazała, że odwołująca pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców. Jednakże z powodu niepamięci nie była w stanie umieścić tego faktu w konkretnych ramach czasowych. Co istotne nie była również w stanie podać, choćby w przybliżony sposób, dat urodzenia dzieci odwołującej. Świadek M. C. z kolei wskazał, że widywał odwołującą przy pracach polowych i że było to chyba po urodzeniu syna E.. Tego rodzaju stwierdzenie świadczy o braku kategoryczności i jednoznaczności wypowiedzi, stanowi przez to jedynie domniemanie, przypuszczenie świadka o tym, że fakty będące przedmiotem dowodu mogły mieć miejsce. Odwołując się do oceny zeznań świadków Sąd Okręgowy uznał, że nie miał podstaw do oparcia się na treści zeznań odwołującej. Uznał bowiem, że oczywisty jest interes odwołującej w uzyskaniu dla siebie korzystnego rozstrzygnięcia w sprawie. Stąd też, według Sądu Okręgowego brak jest więc podstaw do ustalenia, że wykonywała ona pracę w gospodarstwie rolnym rodziców bezpośrednio po urodzeniu dziecka, zwłaszcza, że na nie przedstawiła dowodów na zaprzestania opieki nad synem E.. Ponadto w ocenie Sądu pogodzenie opieki nad dzieckiem z pracą w gospodarstwie rolnym jest mało prawdopodobnym, nawet przy założeniu, że odwołującej mieliby w tym czasie pomagać najbliżsi członkowie rodziny. Po pierwsze dlatego, że odwołująca w spornym okresie czasu sprawowała opiekę nie tylko nad synem E., lecz również i dwuletnią wówczas córką A.. W świetle zasad doświadczenia życiowego ilość pracy, jakiej wymaga jednoczesna opieka nad dwójką dzieci, wyklucza nie tylko ciężką pracę fizyczną w gospodarstwie, w tym prace polowe, ale i również jakąkolwiek i inną aktywność. Po drugie dlatego, że matka odwołującej, która miałaby sprawować opiekę nad synem odwołującej, sama borykała się z dość poważnymi problemami zdrowotnymi. Nie jest więc wiadomym w jakim zakresie, ale przede wszystkim czy podolałaby opiece nad dwójką małoletnich dzieci. Sąd Okręgowy podniósł także, że w sprawie ustalenie wysokości kapitału początkowego ubezpieczona oświadczyła, iż w spornym okresie sprawowała opiekę nad dzieckiem.

W konsekwencji powyższych ustaleń sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczona nie spełnia warunków do przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust.1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku

o świadczeniach przedemerytalnych, gdyż nie wykazała 35 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Sąd Okręgowy rozważył również prawo ubezpieczonej do świadczenia przedemerytalnego na gruncie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 6 tej ustawy, uznając, że nie spełnia ona warunków także z tego przepisu, gdyż rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy.

Wyrok sądu pierwszej instancji zaskarżony został apelacją ubezpieczonej. Apelacja zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błędne ustalenia faktyczne poprzez ustalenie, że ubezpieczona nie udowodniła pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 19 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1982 roku. Podniosła niewłaściwą ocenę materiału zgromadzonego w sprawie, w szczególności wadliwą ocenę zeznań świadków. Skarżąca zarzuciła również „błędne ustalenie faktyczne i przyjęcie, że rozwiązanie stosunku z ZOZ w likwidacji Ż. ul. (...) nie spełniało przesłanki rozwiązania stosunku pracy”. Do apelacji załączyła pismo pracodawcy zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu jej stosunku pracy. Wniosła o ponowne przesłuchanie świadków i o przyznanie jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi na podstawie materiału zgromadzonego przed organem rentowym i sądem pierwszej instancji ustalił co następuje: niespornym jest, że na dzień rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą ubezpieczona udokumentowała 27 lat, 7 miesięcy i 14 dni okresów składkowych, 6 lat, 7 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych oraz 8 miesięcy i 8 dni okresów uzupełniających, to jest łącznie 34 lata, 11 miesięcy i 20 dni. Sporny natomiast jest okres pracy ubezpieczonej w gospodarstwie rolnym jej rodziców od 19 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1982 roku, którego organ rentowy odmówił uwzględnienia do uprawnień emerytalnych ubezpieczonej M. G..

Z materiału zgromadzonego w sprawie wynika bezspornie, że skarżąca po ukończeniu 16 roku życia, co najmniej do 31 grudnia 1982 roku, mieszkała wraz z rodzicami prowadzącymi gospodarstwo rolne. Skarżąca 16 rok życia ukończyła (...) roku. W tym czasie była zatrudniona w (...) w okresie od 1 września 1975 roku do 21 listopada 1978 roku i ten okres został jej zaliczony jako okres składkowy. Po rozwiązaniu stosunku pracy ze (...) do 29 lipca 1979 roku ubezpieczona pracowała wyłącznie w gospodarstwie rolnym rodziców (okres zaliczony do uprawnień przez ZUS). Następnie od 30 lipca 1979 roku podjęła pracę w (...)Prasa-K.-Ruch” jako gospodarz klubu prowadzonego we wsi F., a zatem w miejscowości, w której prowadzone było gospodarstwo rolne rodziców skarżącej. Pozostawała tam w zatrudnieniu do 8 października 1980 roku. W międzyczasie, to jest w dniu (...) urodziła roku pierwsze dziecko – córkę A.. Okres niewykonywania pracy zawodowej od 9 października 1980 roku do 18 stycznia 1982 roku został uwzględniony skarżącej do uprawnień jako okres nieskładkowy z tytułu opieki nad dzieckiem. Drugie dziecko – E. – skarżąca urodziła 8 grudnia 1981 roku. Okresu przypadającego od 19 stycznia 1981 roku do 31 stycznia 1983 roku, to jest do dnia podjęcia kolejnego zatrudnienia w ramach stosunku pracy organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonej do uprawnień, ani jako okresu nieskładkowego z tytułu opieki nad dzieckiem, ani jako okresu uzupełniającego z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym. Ogółem z tytułu opieki nad dziećmi (skarżąca urodziła 4 dzieci) organ rentowy zaliczył ubezpieczonej do uprawnień 6 lat, jako okresy nieskładkowe. Są to okresy: 9 października 1980 – 18 stycznia 1982 (1 rok, 3 miesiące i 11 dni), 19 kwietnia 1986 – 06 czerwca 1987 (1 rok, 1 miesiąc i 18 dni) i 14 września 1987 – 14 kwietnia 1991 (3 lata, 7 miesięcy i 1 dzień).

Odnośnie spornej okoliczności faktycznej Sąd Apelacyjny ustalił, że skarżąca od lipca do września 1982r. pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców. Zebrany w sprawie materiał dowodowy bowiem w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje, że w tym okresie skarżąca opiekując się wówczas dwójką dzieci jednocześnie pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców. Była widywana przez świadków podczas prac polowych przy żniwach, przy wykopkach, przy pielieniu, a także w pracach gospodarskich w obejściu (zeznania świadków: U. C., M. C. k. 20-21). Sąd Apelacyjny, odmiennie niż Sąd Okręgowy, dał wiarę świadkom przesłuchanym przed sądem pierwszej instancji. Co prawda świadkowie nie byli w stanie podać precyzyjnie w jakich okresach widywali skarżącą przy pracach gospodarskich, to jednak z ich zeznań wynika, że pracowała przy pracach polowych w latach 1978 – 1982, a zatem również w okresach kiedy miała małe dzieci. Świadczy o tym wpływ czasu mogli szczegółów nie pamiętać, nie pozbawia to jednak waloru wiarygodności ich zeznań. W tamtych czasach wszystkie osoby zamieszkałe w gospodarstwie rolnym, nie wyłączając z tego dzieci powyżej 16 roku życia, musiały pracować w gospodarstwie. Niekiedy praca ta miała charakter zwyczajowej pomocy przy pracach gospodarskich, zwłaszcza gdy chodzi o dzieci. Natomiast dorośli

domownicy, o ile nie mieli innego źródła przychodu zazwyczaj wykonywali te prace stale. Zakres tych pracy i czas ich wykonywania był różny w zależności od potrzeb i możliwości każdego członka rodziny, a także od pór roku. Niewątpliwie w okresach wzmożonych prac polowych, a w szczególności w czasie zbiorów plonów wszyscy domownicy byli zaangażowani w pracę w gospodarstwie. Oczywistym jest, że kobiety zajmujące się małymi dziećmi miały ograniczoną możliwość uczestniczenia w ciężkich pracach polowych, niemniej jednak biorą pod uwagę w szczególności specyfikę pracy w rolnictwie i sposobu organizacji życia domowego na wsi, opieka nad dziećmi nie wykluczała pracy przy codziennym obrządku gospodarstwa. Sąd Okręgowy stwierdził, że matka wnioskodawczyni jako osoba "borykająca się z poważnymi problemami zdrowotnymi" nie mogła opiekować się dziećmi wnioskodawczyni, dlatego też i z tego względu M. G. nie mogła świadczyć pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze przynajmniej 1/2 etatu. Zauważyć jednak należy, że ustalenia te Sąd I instancji wywiódł z zeznań świadka, które to zeznania uznał za niewiarygodne. Ponadto, nawet gdyby przyjąć, że matka wnioskodawczyni była chora i niezdolna do pracy w gospodarstwie, to zważywszy na stosunki życia na wsi, tym bardziej prawdopodobne jest, że to ona właśnie zajmowała się dziećmi wnioskodawczyni, zaś M. G. jako młoda, zdrowa kobieta pracowała w gospodarstwie. Sam fakt posiadania małych dzieci nie wyklucza możliwości świadczenia pracy, w innym bowiem wypadku wykluczona byłaby możliwość świadczenia pracy przez kobiety po urlopach macierzyńskich.

Podnoszony przez Sąd Okręgowy fakt złożenia przez ubezpieczoną w postępowaniu o ustalenie kapitału początkowego oświadczenia o sprawowaniu w okresie objętym sporem opieki nad synem nie może uzasadniać wniosku, że twierdzenia wnioskodawczyni o stałej i systematycznej pracy w gospodarstwie rolnym rodziców zostało powołane wyłącznie na potrzeby toczącego się postępowania o świadczenie przedemerytalne. Wskazać bowiem należy, że wnioskodawczyni również w pierwotnym wniosku o świadczenie przedemerytalne nie wykazała w kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Na powyższy fakt zaczęła dopiero wskazywać po uzyskaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych od Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego potwierdzenia podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników w okresach od 1 stycznia 1977r. do 31 grudnia 1982r. i od 1 stycznia 1983r. do 31 grudnia 1988r. Nie bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że pierwszy z potwierdzonych przez KRUS okresów ubezpieczenia obejmuje swym zakresem sporny okres.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni w spornym okresie od lipca do września 1982 roku, jako domownik w gospodarstwie rodzinnym, uczestniczyła w pracach gospodarskich w zakresie przekraczającym 4 godziny dziennie i praca ta stanowiła jej główne źródło utrzymania. Praca ta odpowiadała więc pojęciu stałej, systematycznej pracy domownika upoważniającej do zaliczenia jej do stażu ubezpieczeniowego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004r. nr 120, poz. 1252) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobom zarejestrowanym we właściwym urzędzie pracy w charakterze osoby bezrobotnej, która pobierała zasiłek dla bezrobotnych przez co najmniej 6 miesięcy, o ile w okresie pobierania tego zasiłku nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Przy czym stosownie do art. 2 ust. 2 tej ustawy świadczenie to przysługuje osobom legitymującym się odpowiednio długim okresem ubezpieczenia uprawniającym do emerytury. Długość wymaganego okresu ubezpieczenia uzależniona jest od wieku osoby bezrobotnej oraz przyczyny ustania ostatniego okresu ubezpieczenia. Art. 2 ust. 1 powołanej ustawy stanowi bowiem, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr

69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Po myśli art. 2 ust. 2 za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS".

W przedmiotowej sprawie nie ma sporu co do tego, że skarżąca spełnia warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego, o których mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Sporne są natomiast okoliczności, od których prawo zależy, a określone w ustępie 1 art. 2 tej ustawy. W okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy ze względu na wiek ubezpieczonej (52 lata w dacie składania wniosku) oraz warunki, w których doszło do rozwiązania ostatniego stosunku pracy należało rozważyć, jak to słusznie zauważył sąd pierwszej instancji, czy skarżąca spełnia przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 5 albo pkt 6 powołanej ustawy. Nie ulega wątpliwości, że skarżąca spełnia przesłankę stażową, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6, gdyż na dzień 31 grudnia 2010 roku legitymuje się 34-letnim okresem ubezpieczenia, łącznie z uznanym okresem uzupełniającym z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Organ rentowy bowiem, na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, ze zm.) zaliczył skarżącej do uprawnień okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 22 listopada 1978 roku do 29 lipca 1979 roku , to jest 8 miesięcy i 8 dni (zestawienie okresów zatrudnienia k. 26 akt ZUS). To jednak na gruncie art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych 34-letni „staż ubezpieczenia” jest wystarczający tylko wówczas, gdy rozwiązanie ostatniego stosunku pracy nastąpiło powodu likwidacji pracodawcy. Tymczasem, jak wynika z treści świadectwa pracy wystawionego skarżącej przez ostatniego pracodawcę rozwiązanie stosunku pracy(k. 9 akt ZUS) nastąpiło na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2003 r., nr 90, poz. 844, ze zm.), a zatem w ramach indywidualnych (nie grupowych) zwolnień z pracy. Natomiast z treści załączonego do apelacji wypowiedzenia wynika, że rozwiązanie stosunku pracy ze skarżącą było wynikiem restrukturyzacji zatrudnienia związanej ze zmianą formy prawnej i organizacyjnej dotychczasowego pracodawcy

uzasadnioną sytuacją ekonomiczną. Za kryterium doboru pracowników do zwolnień przyjęto „nabycie uprawnień do świadczenia przedemerytalnego”. Zatem należy przyjąć, że powodem rozwiązania stosunku pracy ze skarżącą nie była likwidacja pracodawcy, lecz restrukturyzacja zatrudnienia. Stąd też skarżąca nie spełnia przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 6 powoływanej wyżej ustawy, od której zależy prawo do świadczenia. Z kolei dla uzyskania uprawnień z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy koniecznym było wykazanie przez skarżącą 35 lat okresów składkowych i nieskładkowych, łącznie z okresami uzupełniającymi z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym. Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w związku z art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia traktowane są do uprawnień emerytalnych (w tym przypadku świadczenia przedemerytalnego) jako okresy składkowe.

W aktualnym stanie sprawy sporna jest jedynie przesłanka stażu pracy ubezpieczonej, o którym mowa art.2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, póź. 1252) w związku z art. 2 ust. 2 tej ustawy oraz w związku z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. nr 39 z 2004 r., poz. 353 z późn. zm).

Sąd Apelacyjny nie podziela oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy, ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w przepisie art. 233 § 1 kpc i w sposób nie uzasadniony uznał, że brak podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do stażu pracy okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców.

Jak wynika z powyższych ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego skarżąca spełnia warunki do przyznania jej świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 powołanej na wstępie ustawy, gdyż oprócz bezspornych okresów w wymiarze 34 lat, 10 miesięcy i 20 dni, udowodniła co najmniej 3 miesiące pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Okres ten podlega zaliczeniu na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W konsekwencji M. G. spełnia wskazany w przepisie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych warunek posiadania 35 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego, tym samym spełnia wszystkie przesłanki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznał M. G. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 24 marca 2012r.